

Andliga väckelser

Det är en ganska underlig händelse, när Gud uppväcker en människa ur syndasönnen. Att en människa, som förut i all sin tid, kanske en tidrymd av 20, 30, 40, 50 år, levat blott ett slags djurliv, ätit, druckit, arbetat, sovit, sett, hört, tänkt och talat, men i det andliga — om också dygdig, om också kunnig i Guds ord, om också ordentlig i kyrko- och nattvardsgång — likväl varit utan någon förnimmelseförmåga, varit död och sovande för sin egen själs förhållande till Gud; att en sådan människa på ett visst ögonblick, en viss dag, blir väckt till andligt självmedvetande (om också oredigt och blott till en början), från en viss dag ser, vad hon förr aldrig sett; får bekymmer av sådant slag, som hon hela den förra tiden aldrig haft; att nu en helt ny värld öppnar sig för hennes ögon och blir henne så stor och viktig, att hennes förra värld försvinner eller kommer i skugga; ja, att man icke mer igenkänner samma människa för vad hon var i förra dagar — se, detta är en ganska underlig händelse, förutan vilken ingen kan varda salig.

På sådana händelser har man många exempel i skriften. Tretusen av dem, som på pingstdagen (Apg. 2) gingo såsom vanliga världsmänniskor till Petri predikan, hade, när de gingo därifrån, en hel ny värld för sig, med nya bekymmer och nya utsikter; ty de hade vid ett visst ord (*v. 36*) *fått ett sting i sina hjärtan*.

Då Saulus kom fram till Damaskus, var han en helt annan man, än då han begav sig på resan dit (Apg. 9). Fångvaktaren i Filippi var på morgonen en helt ny människa mot vad han var aftonen förut (Apg. 16: 24—34).

Se här likartade händelser av senare tid: I ett välmående bondhus i S. församling i Västerbotten uppväxte bland en munter syskonkrets en älsklig yngling, husets äldste son, vid namn Nils. Han var glad, frisk och stark, samt bland byns övriga ynglingar en den förnämste. Många sorgfria år förflöto för honom i ett visst enkelt naturliv.

Han var dygdig och ordentlig, arbetade sex dagar och gick den sjunde i kyrkan, men på eftermiddagen roade han sig med vissa så kallade »oskyldiga nöjen». Hans största nöje var på våren och sommaren att fiska i den sköna skärgård, som låg utanför byn. Vem skulle här hava tänkt på någon förestående sorg och någon stor förändrings nödvändighet?

Men då Nils var 29 år gammal – huru förvandlat blev icke allt detta! Detta var år 1830. På heliga trefaldighetssöndagen satt Nils på sitt bestämda rum i kyrkbänken och, med ögonen på prästen, avhörde en predikan över de orden: Utan att en varder född på nytt, kan han icke se Guds rike. Prästen tog till ämne: Nya födelsens trånga port. Under dess förklarande talade han något om Matt. 7: 13, 14 och anmärkte bland annat: »Kristus säger, att de äro få, som gå på den smala vägen, som drager till livet; det kommer sig därav, att porten till den vägen är trång.

– Däremot säger han, att till den breda vägen är en vid port, d. ä. till den vägen kommer man med lätthet, det fordras ingen kamp och strid för att bliva ett världsbarn eller komma på den breda vägen, som drager till fördömelse; därför äro de många, som gå på honom.» – Vid dessa lugna och enkla ord blev Nils besynnerligt orolig, såg hastigt på några kamrater och vänner, som sutto bredvid honom, och tänkte: »Detta är ju alldeles sant även om oss!»

Han insåg nu på en gång, att han aldrig hade haft någon kamp för att komma på sin väg, att många gingo den vägen, att den trånga porten och den smala vägen var något, som han icke kände; han hade ock hört omtalas ett folk, som var i sådan ängslig omsorg om saligheten, att det genast föll honom in, att dessa, som ock voro blott få, gingo genom den trånga porten och på den smala vägen. »Trånga porten och smala vägen» sysselsatte hans tankar hela dagen. När han kom ut ur kyrkan, kunde han icke fördölja det.

En syster ville trösta honom; men då blev det värre, då började han gråta och sade: »Det är ju Kristi ord; och när gingo vi igenom den trånga porten?» - Så tilltog hans bekymmer. Han uppsökte snart några väckta i en annan by och blev nu en allvarlig, nitisk och verksam kristen – sammalunda ock

tvenne hans systrar, och snart även flera i byn. Huru blev icke nu allt förvandlat!

Nils omtalade sedan bland annat, huru han ett helt år glömde sin kära skärgård; sedan fortsatte han väl fisket, men med ett helt annat sinne. Ofta grät han, när han nu besökte de ställen, som varit honom kärast, och betänkte, huru många år han levat där såsom en »from hedning» — han grät och böjde nu ofta sina knän på dessa vackra holmar för sin käre, försonade himmelske Fader och kunde aldrig nog tacka för den nåd, som vederfarits honom.

- C-O Rosenius

© [www.pietisten](http://www.pietisten.com)

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikets tillväxt.

Texterna får dock inte användas i någon form av försäljning utan tillstånd från [pietisten.com](http://www.pietisten.com).